

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 15 Pr-1294/2019-73

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu tog suda Adeli Turkalj, u pravnoj stvari tužitelja Blaž Saratlija, iz Garešnice, Moslavačka 51, OIB-30178222792, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Župić & partneri iz Zagreba protiv tuženika Hidroelektra mehanizacija d.d., Zagreb, Radnička c. 204, OIB-96667257878, zastupanog po punomoćniku Bariši Pavičić, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 03. lipnja 2019. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Petre Matić, odvjetničke vježbenice i zamjenika punomoćnika tuženika Petre Požgaj, odvjetničke vježbenice, dana 17. lipnja 2019. godine

presudio je

I Nalaže se tuženiku Hidroelektri mehanizaciji d.d., Zagreb, Radnička c. 204, OIB-96667257878, da tužitelju Blažu Saratlija, iz Garešnice, Moslavačka 51, OIB-30178222792, u roku od 8 dana isplati s osnova razlike neisplaćenih bruto plaća iznos od 39.576,71 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate, osim kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanog u navedenom iznosu, do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, tekućom na iznos od:

- 1.005,57 kn od 21.09.2011. godine,
- 1.001,08 kn od 20.10.2011. godine,
- 932,59 kn od 22.11.2011. godine,
- 946,77 kn od 21.12.2011. godine,
- 670,57 kn od 25.01.2012. godine,
- 433,66 kn od 21.02.2012. godine,
- 719,50 kn od 26.03.2012. godine,
- 1.537,50 kn od 25.04.2012. godine,
- 1.011,23 kn od 22.05.2012. godine,
- 1.103,62 kn od 27.06.2012. godine,
- 1.062,10 kn od 24.07.2012. godine,

- 1.061,64 kn od 21.08.2012. godine,
- 1.092,90 kn od 25.09.2012. godine,
- 1.061,64 kn od 24.10.2012. godine,
- 1.092,91 kn od 27.11.2012. godine,
- 937,35 kn od 21.12.2012. godine,
- 80,40 kn od 28.01.2013. godine,
- 52,78 kn od 26.02.2013. godine,
- 304,57 kn od 27.03.2013. godine,
- 1.605,85 kn od 26.04.2013. godine,
- 870,31 kn od 29.05.2013. godine,
- 1.527,11 kn od 26.06.2013. godine,
- 908,14 kn od 23.07.2013. godine,
- 1.075,58 kn od 30.08.2013. godine,
- 887,59 kn od 30.09.2013. godine,
- 725,67 kn od 24.10.2013. godine,
- 1.039,19 kn od 27.11.2013. godine,
- 988,65 kn od 23.12.2013. godine,
- 1.228,46 kn od 23.01.2014. godine,
- 1.233,34 kn od 26.02.2014. godine,
- 1.315,22 kn od 31.03.2014. godine,
- 1.907,99 kn od 21.05.2014. godine,
- 1.230,42 kn od 24.06.2014. godine,
- 878,27 kn od 30.06.2014. godine,
- 2.389,42 kn od 31.07.2014. godine,
- 437,94 kn od 31.08.2014. godine,
- 2.177,71 kn od 30.09.2014. godine,
- 1.041,49 kn od 31.10.2014. godine.

II Nalaže se tuženiku Hidroelektri mehanizaciji d.d., Zagreb, Radnička c. 204, OIB-96667257878, da tužitelju Blažu Saratlija, iz Garešnice, Moslavačka 51, OIB-30178222792, u roku od 8 dana isplati s osnova neisplaćene neto plaće iznos od 10.232,92 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, tekućom na iznos od:

- 2.703,38 kn od 30.06.2014. godine,
- 2.414,09 kn od 31.07.2014. godine,
- 2.414,09 kn od 31.08.2014. godine,
- 2.701,36 kn od 30.09.2014. godine.

III Nalaže se tuženiku Hidroelektri mehanizaciji d.d., Zagreb, Radnička c. 204, OIB-96667257878 da tužitelju Blažu Saratlija, iz Garešnice, Moslavačka 51, OIB-30178222792, u roku od 8 dana isplati s osnova neisplaćenog godišnjeg jednokratnog dodatka u iznosu od 5.400,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana

nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, tekućom na iznos od:

- 1.800,00 kn od 24.07.2012. godine,
- 1.800,00 kn od 30.08.2013. godine,
- 1.800,00 kn od 31.07.2014. godine.

IV Nalaže se tuženiku Hidroelektri mehanizaciji d.d., Zagreb, Radnička c. 204, OIB-96667257878, da tužitelju Blažu Saratlija, iz Garešnice, Moslavačka 51, OIB-30178222792, u roku od 8 dana isplati s osnova razlike neisplaćenih terenskih dodataka iznos od 160,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, tekućom na iznos od:

- 6,00 kn od 27. 06. 2012. godine,
- 30,00 kn od 30. 06. 2014. godine,
- 124,00 kn od 31. 07. 2014. godine.

V Nalaže se tuženiku Hidroelektri mehanizaciji d.d., Zagreb, Radnička c. 204, OIB-96667257878 da tužitelju Blažu Saratlija, iz Garešnice, Moslavačka 51, OIB-30178222792, u roku od 8 dana naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 13.762,50 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 17. lipnja 2019. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, dok se dio zahtjeva za naknadom troškova postupka u iznosu od 4.687,50 kuna odbija kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Odbacuje se tužba u dijelu u kojem tužitelj traži isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu od 39.576,71 kuna kao i dio zahtjeva tužitelja za isplatu jednokratnog dodatka u iznosu od 1.800,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.7. 2011. godine do isplate, te dio zahtjeva za isplatu zakonske zatezne kamate tekuće na iznos od:

- 1.800,00 kn od 15. 07. 2012. godine do 23. 07. 2012. godine
- 1.800,00 kn od 15. 07. 2013. godine do 29. 08. 2013. godine
- 1.800,00 kn od 15. 07. 2014. godine do 30. 07. 2014. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je dana 25. svibnja 2015. godine podnio tužbu protiv tuženika radi isplate razlike plaće, jednokratnog dodatka na plaću, te terenskog dodatka. U tužbi navodi da je zaposlen kod tuženika na neodređeno vrijeme temeljem Ugovora o radu zaključenog dana 19. svibnja 2006. godine na radnom mjestu građevinskog radnika te da mu je navedenim Ugovorom utvrđen koeficijent za obračun plaće u iznosu od 1,64.

Ističe da mu tuženik unazad 4 godine isplaćuje plaću umanjenu za 10% sukladno Odlukama generalnog direktora od 27. travnja 2009. godine, 15. srpnja 2009., 15. prosinca 2009., 27. siječnja 2010. i 21. lipnja 2010. godine donesenim na temelju odredbe čl.5.st.4. Pravilnika o plaćama tuženika. Nadalje ističe da je takva Odluka tuženika nezakonita odnosno protivna odredbama Zakona o radu. Pojašnjava da se prema odredbi čl. 10. Zakona o radu radni odnos zasniva ugovorom o radu, a ugovor o radu je dvostrani, obveznopravni ugovor koji nastaje suglasnošću volja ugovornih stranaka (poslodavca i radnika) o svim bitnim elementima radnog odnosa, pa između ostalog i plaći radnika.

Također ističe da su Ugovorom o radu, tuženik kao poslodavac i on kao radnik odredili i visinu plaće pa tuženik ugovorenu plaću nije u mogućnosti mijenjati donošenjem jednostrane odluke, već je za promjenu iste potrebna suglasnost obiju stranaka.

Navodi da mu u utuženom razdoblju tuženik nije isplaćivao niti puni iznos terenskog dodatka za rad i boravak izvan sjedišta poslodavca (tuženika) i izvan mjesta njegovog prebivališta ili uobičajenog boravišta, a sukladno odredbi čl. 56. Kolektivnog ugovora za graditeljstvo. Pojašnjava da mu tuženik nije isplaćivao puni iznos terenskog dodatka određen Kolektivnim ugovorom (od 80,00 do 170,00 kuna), već mu je plaćao samo manji dio i to u iznosu od 60,00 kuna.

Nadalje navodi da mu tuženik u utuženom periodu nije isplaćivao niti jednokratni dodatak na plaću predviđen čl. 49. KU.

Konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u podnesku od 06. prosinca 2017. godine predanog na ročištu 07. prosinca 2017. godine potražuje od tuženika razliku neisplaćene plaće u iznosu od 39.576,71 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine mjesečne iznose kako je to navedeno pod točkom I izreke, neisplaćenu neto plaću u iznosu od 10.232,92 kune sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine mjesečne iznose kako je to navedeno pod točkom II izreke, neisplaćeni jednokratni dodatak u iznosu do 7.200,00 kuna za 2011. do 2014. godinu sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, kao i razliku neisplaćenih terenskih dodataka u iznosu do 160,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine mjesečne iznose kako je to navedeno pod točkom IV izreke. Potražuje i troškove ovog postupka s kamatom od presuđenja do isplate.

U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, te osporava osnovu i visinu istoga. Osporava i zatraženi tijek zateznih kamata s obzirom da isti nije postavljen u skladu s odredbom čl. 10. Ugovora o radu tužitelja.

Ističe da je odredbom čl. 9. Ugovora o radu tužitelj pristao na smanjenje plaće odnosno primjenu Pravilnika o plaćama te mu je u utuženom razdoblju plaća isplaćivana sukladno odredbi čl. 9. Ugovora o radu od 19. svibnja 2006. godine.

Nadalje navodi da se predmetno umanjjenje ("korekcija") plaće na koje tužitelj neosnovano upire odnosi na činjenicu da je ukupna masa plaća kod tuženika počevši od 2009. godine umanjivana sukladno Odlukama Generalnog direktora od 27. travnja 2009. godine, 15. srpnja 2009. godine, 15. prosinca 2009. godine, 27. siječnja 2010. godine i 21. lipnja 2010. godine donesenim na temelju odredbe čl. 15.st.1. Statuta tuženika i odredbe čl. 5.st.4. Pravilnika o plaćama, a čiju primjenu je tužitelj ugovorio svojim Ugovorom o radu.

Nadalje navodi da je odredbom čl.5.st.4. Pravilnika o plaćama predviđena mogućnost da Generalni direktor može smanjiti masu plaća pa time i svaku pojedinu plaću, bez obzira na provedeni obračun po kriterijima iz ovog članka, ako su troškovi u pojedinom mjesecu veći od ostvarene realizacije u istom mjesecu. Ističe da je u konkretnom slučaju Generalni direktor postupio upravo sukladno citiranoj odredbi Pravilnika o plaćama, a što je bio primoran učiniti zbog teškog ekonomskog stanja u kojem se tuženik nalazio i kontinuirano se nalazi u svakom pojedinom mjesecu počevši od 2009. godine.

Naglašava da osnovanost umanjenja plaće svim radnicima tuženika proizlazi iz financijskog stanja tuženika, a teško financijsko stanje je vidljivo iz revizijskih izvješća te računa dobiti i gubitaka iz kojih se može utvrditi da su mjesečni troškovi i obveze tuženika

znatno veći od prihoda, a što je uvjetovalo nužnost smanjenja ukupne mase plaća kako bi se omogućilo njegovo daljnje poslovanje u bitno otežanim uvjetima. U prilog svojoj tvrdnji poziva se na račun dobiti i gubitaka za 2011., 2012., 2013. i 2014. godinu.

Naglašava da se iz financijske dokumentacije nedvojbeno može utvrditi da je tuženik kontinuirano poslovao sa financijskom poteškoćama te da su troškovi od 2009. godine do danas u svakom pojedinom mjesecu bili veći od ostvarene realizacije.

Nadalje naglašava da Odluke o smanjenju plaća nisu bile dostatne te je u cilju očuvanja radnih mjesta bio primoran donijeti tri programa zbrinjavanja viška radnika.

U odnosu na potraživanje tužitelja s osnova isplate razlike plaće za razdoblje od mjeseca prosinca 2013. godine pa nadalje ističe kako je isto potraživanje neosnovano obzirom da su plaće svim zaposlenicima tuženika u predmetnom razdoblju obračunate temeljem Odluka Generalnog direktora i prethodno citiranog čl. 5.st.4. Pravilnika o plaćama tuženika, a sve sukladno Zakonu o minimalnoj plaći (NN 39/2013) i Uredbi o visini minimalne plaće (NN 156/13). Nadalje navodi da su plaće isplaćene u razdoblju od mjeseca prosinca 2013. godine do mjeseca travnja 2014. godine (uključujući i travanj 2014. godine), isplaćene u jednakom iznosu svim radnicima u Društvu pa tako i tužitelju, isključivo iz razloga što su mjesečni troškovi i obveze tuženika znatno veći od prihoda, a što je uvjetovalo nužnost smanjenja ukupne mase plaća s ciljem stvaranja uvjeta za daljnje poslovanje u otežanim okolnostima. Sukladno navedenom u cijelosti prigovara potraživanju tužitelja s ovog osnova obzirom da je isto potraživanje neosnovano te jednostrano utvrđeno.

Nadalje ističe da se tužitelj u razdoblju od 17. rujna 2014. godine nalazio na privremenom prekidu rada, temeljem Odluke tuženika od 17. rujna 2014. godine te na istu Odluku nije uložio pravni lijek. Slijedom navedenog tužitelju za razdoblje od 17. rujna 2014. godine pripada pravo na najnižu osnovnu plaću kod tuženika.

U odnosu na potraživanje terenskog dodatka ističe da je iz priloženih platnih lista vidljivo da je tužitelj primao terenski dodatak kao i svakodnevni prijevoz kući, a koji iznosi se međusobno isključuju. Navodi da svakodnevni prijevoz kući iznosi 21,00 kunu po danu dok terenski dodatak iznosi 60,00 kuna po danu, pa kada se ta dva iznosa zbroje dobije se iznos od 81,00 kunu, a koji iznos je veći od minimalnog iznosa terenskog dodatka po KU za graditeljstvo.

U vezi tužbenog zahtjeva koji se odnosi na potraživanje jednokratnog dodatka na plaću, a prema čl. 49. KU za graditeljstvo, ističe da je dana 27. travnja 2009. godine donio Odluku o neisplati predmetnog dodatka, a također sukladno odredbi čl. 5. st.4. Pravilnika o plaćama, a ista Odluka je još uvijek na snazi. Također osporava zaraženi tijek kamata na potraživani jednokratni dodatak obzirom da nije postavljen u skladu sa rješenjima o korištenju godišnjeg odmora.

Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnih troškova.

Tuženik je na ročištu održanom dana 18. veljače 2016. godine istaknuo prigovor zastare koji se odnosi na potraživanja tužitelja u odnosu na jednokratni dodatak na plaću u iznosu od 1.800,00 kuna sa dospjećem od 15. srpnja 2011. godine.

Radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je izvršio uvid u Ugovor o radu od 19. svibnja 2006. (list 6 spisa), isplatne liste plaća tužitelja (list 7-16, 110-141 i 156 spisa), izvadak iz Statuta tuženika od lipnja 2010. godine (list 17-20 spisa), izvadak iz Pravilnika o plaćama od svibnja 1995. godine (list 21-26 spisa), Odluke generalnog direktora tuženika od 27. travnja 2009., 15. srpnja 2009., 15. prosinca 2009., 27. siječnja 2010., 21. lipnja 2010., 07. siječnja 2014., 31. siječnja 2014., 28. veljače 2014., 31. ožujka 2014., 30. travnja 2014., (list 27-31 i 49-53 spisa), račun dobiti i gubitaka za 2011, 2012., 2013. i 2014. (list 38-48 spisa), Odluku tuženika o privremenom prekidu rada radnika od 17. rujna 2014. sa povratnicom (list 54 i 55 spisa), Odluku generalnog direktora tuženika od 27. travnja 2009. o neisplati jednokratnog dodatka na plaću (list 56 spisa), rješenja o korištenju godišnjeg odmora (list 57-

78 spisa), zaduženje doprinosa iz i na plaću za tužitelja (list 99 spisa), izvješća o primcima, porezu na dohodak i prirezu te doprinosima za obvezna osiguranja (list 100-108 spisa), Odluku o izvanrednom otkazu Ugovora o radu tužitelju od 31. prosinca 2014. sa povratnicom (list 142 i 143 spisa), uputnicu na rad od 09. prosinca 2014. sa povratnicom (list 150 spisa).

Proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Mariji Milošević od 09. rujna 2016. (list 164-187 spisa), koja je dana 13. veljače 2017. nakon prigovora tužitelja i tuženika sačinila ispravak nalaza i mišljenja (list 207-217 spisa).

Na ročištu održanom dana 11. lipnja 2015. godine tužitelj je učinio nespornim da je tuženik u spornom periodu poslovao s gubitkom u svakom mjesecu u kojem su umanjivane plaće radnicima, odnosno da se nalazio u teškom financijskom stanju.

Na ročištu održanom dana 07. prosinca 2017. godine tuženik navodi da se protivi preinaci tužbenog zahtjeva budući je tužitelj preinačio tužbeni zahtjev u specifikacijama tužbenog zahtjeva koje su nastupile nakon zaključenja prethodnog postupka.

Na temelju ovako provedenog postupka sud je dana 29. prosinca 2017. godine donio presudu pod poslovnim brojem Pr-1418/15-53 kojom je usvojio tužbeni zahtjev osim u dijelu u kojem tužitelj traži isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu od 39.576,71 kuna kao i dijelu zahtjeva tužitelja za isplatu jednokratnog dodatka u iznosu od 1.800,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.7. 2011. godine do isplate, te dijelu zahtjeva za isplatu zakonske zatezne kamate tekuće na iznos od 1.800,00 kn od 15. 07. 2012. godine do 23. 07. 2012. godine, na iznos od 1.800,00 kn od 15. 07. 2013. godine do 29. 08. 2013. godine i na iznos od 1.800,00 kn od 15. 07. 2014. godine do 30. 07. 2014. godine, te je navedeni dio tužbenog zahtjeva odbio.

Nadalje sud je u navedenoj presudi zauzeo stav da povećanje tužbenog zahtjeva nakon provedenog financijskog vještačenja nije preinaka tužbe koja bi imala značaj objektivne preinake, odnosno okolnosti kada parnica teče iz početka, već da se radi o preciziranju već iznesene činjenične osnove, te preciziranju zahtjeva u skladu s onim prije postojećim.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik pobijajući istu u dijelu pod točkama I, III, IV, VI i VII izreke kojima je sud usvojio tužbeni zahtjev, a Županijski sud u Splitu je presudom poslovni broj Gž R 296/2018-3 od 07. siječnja 2019. godine ukinuo presudu ovog suda u pobijanom dijelu pod točkama I, III, IV, VI i VII presude i predmet u tom ukinutom dijelu vratio ovom sudu na ponovno suđenje.

Iz obrazloženja presude Županijskog suda u Splitu proizlazi da je sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 15. lipnja 2018. godine preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva nakon zaključenja prethodnog postupka, jer su provedenim vještačenjem utvrđene nove činjenice od kojih ovisi visina tužbenog zahtjeva, ne može se tražiti ni kao iznimka prema čl. 299.st.2. ZPP-a.

Sukladno odredbi čl. 377. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP) ovaj sud je proveo novi prethodni postupak, a koji je zaključen na ročištu dana 03. lipnja 2019. godine, a tužitelj je prije zaključenja naveo da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva uređenog u podnesku od 06. prosinca 2017. predanog na ročištu 07. prosinca 2017. godine.

U ponovnom postupku sud nije provodio nove dokaze, a niti su ih stranke predlagale, već je na temelju provedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, ocijenio da je tužbeni

zahtjev osnovan, osim u dijelu o kojem je ovaj sud već pravomoćno odlučio u presudi br. Pr-1418/15-53 od 29. prosinca 2017. godine.

Među parničnim strankama nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 19. svibnja 2006. godine sklopili Ugovor o radu na neodređeno vrijeme, te da je u istom ugovoreno da će tužitelj obavljati poslove radnog mjesta građevinskog radnika sa koeficijentom složenosti poslova 1,64.

Nadalje nije sporno niti da je tuženik u utuženom periodu poslovao sa gubitkom u svakom mjesecu u kojem su umanjivane plaće tužitelja i to temeljem odluka Generalnog direktora te da tužitelju nije isplaćen jednokratni dodatak na plaću za 2011., 2012., 2013. i 2014. godinu.

Među parničnim strankama je sporno da li je tuženik mogao umanjivati plaću tužitelju na temelju Odluke Generalnog direktora i da li je na temelju takve Odluke mogao ne isplatiti tužitelju jednokratni dodatak na plaću.

Također je sporno da li je tuženik mogao tužitelju isplaćivati terenski dodatak u iznosu manjem od minimalnog iznosa propisanog odredbama KU za graditeljstvo, odnosno da li se svakodnevni prijevoz kući i terenski dodatak međusobno isključuju.

Iz Ugovora o radu sklopljenog između tužitelja i tuženika dana 19. svibnja 2006. godine proizlazi da će tužitelj obavljati poslove radnog mjesta, vrsta 5, koeficijent 1,64, građevinski radnik, a prema Pravilniku o organizaciji, rukovođenju i sistematizaciji radnih mjesta.

U čl. 9. navedenog Ugovora određeno je da se osnovna plaća radnika, dodaci za plaću, stimulativni dio plaće, naknada plaće i materijalna prava radnika utvrđuju Pravilnikom o plaćama, 1. Anexom KU i Pravilnikom o organizaciji, rukovođenju i sistematizaciji radnih mjesta i 2. Anexom Sporazuma između poslodavca i radničkog vijeća, a u čl. 10. određeno je da se plaća radnika isplaćuje jednom mjesečno najkasnije posljednjeg dana u mjesecu koji slijedi iza mjeseca u kojem je rad obavljen.

Uvidom u pročišćeni tekst KU za graditeljstvo od 07. prosinca 2001. godine (koji obuhvaća prve izmjene i dopune od 21. svibnja 2003. godine (NN 91/03), druge izmjene i dopune od 02. lipnja 2004. godine (NN 93/04), treće izmjene i dopune od 07. srpnja 2005. godine (NN 97/05), četvrte izmjene i dopune od 20. listopada 2006. godine, pete izmjene i dopune od 01. listopada 2007. godine i šeste izmjene i dopune od 26. lipnja 2013. godine) utvrđeno je da je:

- odredbom čl. 49. KU propisano da radnik ima pravo na jednokratni dodatak na plaću u iznosu od 1.800,00 kuna godišnje, te da se isti isplaćuje s plaćom za mjesec u kojem koristi godišnji odmor, ali ne prije 30. lipnja za tekuću godinu,

- odredbom čl. 56. KU propisano da terenski dodatak iznosi 80,00 do 170,00 kuna dnevno te da poslodavac utvrđuje pripadajući iznos terenskog dodatka srazmjerno troškovima prehrane koje imaju radnici na pojedinim gradilištima. Također je navedeno da se akontacija za terenski dodatak isplaćuje radniku najkasnije posljednji radni dan u mjesecu za slijedeći mjesec, odnosno prilikom upućivanja na terenski rad. Ako su radniku od strane poslodavca osigurani smještaj i prehrana uz odgodu plaćanja do isplate terenskog dodatka, terenski dodatak se može obračunati i isplatiti zajedno sa isplatom plaće za mjesec u kojem su usluge smještaja i prehrane korištene. Navedeno je i da se dnevnice i terenski dodatak međusobno isključuju,

- odredbom čl. 58.KU propisano je da radnik ima pravo na naknadu troškova prijevoza na posao i s posla u visini stvarnih troškova prijevoza javnim prometom prema cijeni mjesečne odnosno pojedinačne karte.

- odredbom čl. 93. KU propisano da se odredbe ovog Ugovora primjenjuju neposredno, osim ako za primjenu pojedinih odredbi nije potrebna odgovarajuća razrada u Pravilniku o radu ili drugim aktima poslodavca, s time da je u st. 2. istog članka propisano da ako bi Pravilnikom o radu ili drugim aktom poslodavca neko pravo bilo uređeno u manjem opsegu od prava koja proizlaze iz ovog ugovora, primjenjuju se odredbe ovog ugovora,

- odredbom čl. 99. KU ugovoreno je da su ugovorne strane suglasne da se postojeća zatečena visina plaća pojedinog radnog mjesta kao i sva druga prava radnika ugovorena KU ili određena drugim aktima na razini pravnih i fizičkih osoba koje obavljaju djelatnost iz čl. 2. ugovora, neće umanjivati prilikom usklađivanja sa ovim KU.

Pravilnikom o radu tuženika od 21. lipnja 2010. godine, u čl. 55. propisano je da za vrijeme rada i boravka izvan sjedišta poslodavca i sjedišta izdvojene poslovne jedinice poslodavca i izvan mjesta radnikovog prebivališta ili uobičajenog boravišta, radnik ima pravo na terenski dodatak u visini koja mu pokriva povećane troškove smještaja i prehrane, te ostalih troškova na terenu. Nadalje se navodi da visinu terenskog dodatka utvrđuje poslodavac ovisno o kategoriji terena, povećanim troškovima smještaja i prehrane te ostalim troškovima na terenu te da se dnevnice i terenski dodatak međusobno isključuju.

Pravilnikom o radu tuženika od 21. lipnja 2010. godine, u čl. 57. st. 1. propisano je da radnik ima pravo na naknadu troškova prijevoza na posao i s posla u visini stvarnih troškova prijevoza javnim prometom prema cijeni mjesečne odnosno pojedinačne vozne karte, a st. 2. istog čl. propisano je da pravo na naknadu troškova prijevoza na posao i s posla iz prethodnog stavka ovog članka imaju i radnici koji bez obzira na udaljenost od mjesta stalnog boravka na mjesto rada nemaju pravo na terenski dodatak, a svakodnevno putuju iz svog mjesta stalnog boravka na mjesto rada, a s obzirom da ne borave na gradilištu.

Iz Pravilnika o plaćama tuženika od 26. svibnja 1995. godine u čl. 5.st.4. proizlazi da Generalni direktor može smanjiti masu plaća, a time i svaku pojedinu plaću bez obzira na provedeni obračun po kriterijima iz ovog članka ako su troškovi u pojedinom mjesecu veći od ostvarene realizacije u istom mjesecu. Radnicima čija bi plaća pala ispod minimalne plaće bit će u tom mjesecu isplaćen zaštitni dodatak do iznosa minimalne plaće.

Iz Odluke Generalnog direktora od 15. prosinca 2009. godine (list 29 spisa), proizlazi da se bruto troškovi za plaće (oporezivi dio) zaposlenika umanjuju ovisno o visini plaće za određeni postotak (koeficijent umanjenja plaće), s time da se nije umanjivala plaća radnicima koji su imali plaću manju od 5.000,00 kuna.

U istoj Odluci je navedeno da je usuglašena sa predstavnicima radničkog vijeća na sjednicama radničkog vijeća od 03. prosinca 2009. i 10. prosinca 2009. godine i na Kolegiju rukovoditelja održanog 14. prosinca 2009. godine.

Iz Odluke Generalnog direktora od 21. lipnja 2010. godine o izmjenama i dopunama odluke od 15. prosinca 2009. godine (list 31 spisa), proizlazi da se mijenja toč. 1. Odluke od 15. prosinca 2009. godine na način da se mijenjaju koeficijenti umanjenja plaća i to za bruto plaću manju od 10.000,00 kuna, koeficijent umanjenja je 10%, a za plaću veću od 10.000,00 kuna koeficijent umanjenja je 20%.

U istoj Odluci je navedeno da se ove izmjene Odluke primjenjuju za obračun plaće od 01. svibnja 2010. godine te da u svemu ostalome na snazi ostaje Odluka od 15. prosinca 2009. godine.

Iz Odluke Generalnog direktora od 07. siječnja 2014., 31. siječnja 2014., 28. veljače 2014. i 31. ožujka 2014. godine (list 49-52 spisa), proizlazi da će plaća svim djelatnicima u društvu za prosinac 2013., siječanj, veljaču i ožujak 2014. godine biti isplaćena u bruto iznosu od 3.017,61 kuna.

Iz obrazloženja navedenih Odluka proizlazi da je zbog izuzetnih ekonomskih poteškoća u društvu, a nakon dobivenih podataka o ostvarenoj realizaciji za gore navedene mjeseci i izvršenih analiza utvrđeno da su troškovi društva znatno veći od ostvarene realizacije u istom mjesecu, te da ne postoji nikakva mogućnost odnosno financijska sredstva za isplatu plaće osim minimalne plaće.

Iz Odluke Generalnog direktora od 27. travnja 2009. godine (list 56 spisa), proizlazi da se u cilju racionalizacije troškova i održavanja financijske likvidnosti društva jednokratni dodatak na plaću određen čl. 49. KU za graditeljstvo neće isplaćivati te da se navedena Odluka primjenjuje do opoziva odnosno prestanka stanja iz točke 1. Odluke.

Iz Odluke tuženika o privremenom prekidu rada radnika od 17. rujna 2014. godine proizlazi da se tužitelju privremeno prekida rad do stjecanja uvjeta, odnosno nastanka okolnosti za povratak radnika na rad, te da prekid rada započinje s danom 17. rujna 2014. godine. U Odluci se navodi da radnik za vrijeme prekida rada ima pravo na naknadu plaće u visini najniže osnovne plaće u Društvu.

Iz povratnice proizlazi da je tužitelj navedenu Odluku zaprimio 30. listopada 2014. godine.

Iz Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu tužitelju od 31. prosinca 2014. godine proizlazi da se tužitelju izvanredno otkazuje Ugovor o radu zbog osobito teške povrede iz radnog odnosa, s time da iz povratnice proizlazi da je tužitelj navedenu Odluku zaprimio dana 02. siječnja 2015. godine.

Prema odredbi čl. 9.st.3. Zakona o radu (NN 93/14, dalje ZR-a) ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drugačije određeno.

Navedenom odredbom je jasno propisano da se u slučaju različito uređenog prava iz radnog odnosa primjenjuje ono što je za radnika najpovoljnije, pa u konkretnom slučaju nepovoljnije određivanje visine plaće tužitelja odnosno smanjenje plaće temeljem Odluke Generalnog direktora kao i nepovoljnije određivanje visine terenskog dodatka te neisplate jednokratnog dodatka na plaću na temelju Odluka Generalnog direktora tuženika sve propisano Pravilnikom o plaći i Pravilnikom o radu tuženika, nije odlučno. Po mišljenju ovog suda tužitelju pripada pravo na plaću u visini najpovoljnijoj za njega i to prema Ugovoru o radu odnosno Kolektivnom ugovoru, te mu pripada jednokratni dodatak na plaću u skladu sa odredbama KU kao i pravo na terenski dodatak u visini od najmanje 80,00 kuna po danu također sukladno odredbama KU za graditeljstvo.

Vezano za prigovor tuženika da tužitelj nema pravo na razliku plaće za vrijeme prekida rada, treba ukazati na to da je tužitelj u podnesku od 6. prosinca 2017. godine (predanog na ročištu 7. prosinca 2017. godine) uredio tužbeni zahtjev na način da ne potražuje razliku plaće za razdoblje u kojem je došlo do prekida rada, već se potraživanje razlike plaće odnosi na razdoblje do 17. rujna 2014. godine. Stoga je sud ocijenio da tuženik neosnovano tvrdi da tužitelj nema pravo na razliku plaće pozivajući se na Odluku o privremenom prekidu rada od 17. rujna 2014. godine.

Navod tuženika da je tužitelj člankom 9. Ugovora o radu od 19. svibnja 2006. godine ugovorio da mu se plaća utvrđuje Pravilnikom o plaćama, te da je time pristao na primjenu čl. 5.st.4. Pravilnika o plaćama, a na temelju koje je Generalni direktor tuženika donosio Odluke o umanjenju plaća svim radnicima pa tako i tužitelju, sud smatra neosnovanim. Naime, odredba čl. 9. gore navedenog Ugovora o radu upućuje vezano za određivanje plaće kao i materijalnih prava tužitelja ne samo na Pravilnik o plaćama već i na KU, Pravilnik o organizaciji, rukovođenju, sistematizaciji radnih mjesta te sporazum između poslodavca i radničkog vijeća.

S obzirom na navedeno sud je u konkretnom slučaju primijenio odredbu čl. 9.st.3. ZR-a, jer odredbe KU za graditeljstvo na najpovoljniji način za tužitelja reguliraju pitanje plaća, jednokratnog dodatka na plaću i terenskog dodatka, te po mišljenju ovog suda teška ekonomska situacija i financijske poteškoće tuženika ne mogu biti razlog za jednostrano umanjenje plaće i drugih materijalnih prava tužitelja, već bi tuženik u takvoj situaciji eventualno mogao radnicima ponuditi sklapanje aneksa ugovora o radu, odnosno ukoliko isti ne prihvate aneks, dati im otkaz s ponudom izmijenjenog ugovora o radu.

Radi utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Mariji Milošević, a koja je nalaz i mišljenje izradila 09. rujna 2016. godine. Na navedeni nalaz i mišljenje prigovore su stavili i tužitelj i tuženik.

Nakon uvida u prigovore parničnih stranaka, stalni sudski vještak Marija Milošević je dana 13. veljače 2017. godine izradila ispravak nalaza i mišljenja te je u istom navela da predlaže da se navedeni ispravak koristi umjesto prethodnog nalaza i mišljenja, jer je u istom ponovila tekstualni dio svog nalaza i mišljenja i dodala odgovore na prigovore tužitelja i tuženika.

Iz ispravka nalaza i mišljenja proizlazi da je vještak temeljem raspoložive dokumentacije, obračuna razlike plaće i ostalih primanja iz radnog odnosa, a sukladno Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme sklopljenog između tužitelja i tuženika 19. svibnja 2006. godine, pravnih akata tuženika i zakonskih propisa, utvrdio da je tuženik dužan tužitelju za period od 01. kolovoza 2011. godine do 31. prosinca 2014. godine isplatiti:

- razliku bruto plaće u ukupnom iznosu od 39.576,71 kuna, uvećano za neisplaćenu neto plaću u ukupnom iznosu od 10.232,92 kuna, a koja se odnosi na svibanj 2014. godine (iznos od 2.703,38 kuna), lipanj 2014. (iznos od 2.414,09 kuna), srpanj 2014. (2.414,09 kuna) i kolovoz 2014. (iznos od 2.701,36 kuna),

- jednokratni godišnji dodatak na plaću za 2011., 2012., 2013. i 2014. godinu u ukupnom iznosu od 7.200,00 kuna,

- razliku terenskog dodatka u iznosu od 160,00 kuna.

Nadalje, vještak je također je naveo da su dospijeća plaća, jednokratnog godišnjeg dodatka i terenskog dodatka navedena u tabelama koja su prilog navedenom nalazu i mišljenju.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, kao i njegovu dopunu odnosno ispravak, budući su sačinjeni objektivno, stručno i sukladno priležećoj dokumentaciji, s time da je tužitelj uskladio svoj tužbeni zahtjev sa nalazom i mišljenjem, odnosno ispravkom istoga, a tuženik nakon dopunskog vještačenja odnosno ispravka nalaza i mišljenja nije stavljao prigovore.

S obzirom na navedeno, sud je tužitelju dosudio na ime razlike neisplaćene bruto plaće iznos od 39.576,71 kunu, te na ime razlike neisplaćene neto plaće iznos od 10.232,92 kune sa zakonskim zateznim kamatama kako je to navedeno pod I i II izreke presude, s time da je dospijeća navedenih potraživanja utvrdio vještak u svom nalazu i mišljenju, a prema isplatnim listama tužitelja.

Nadalje, sud je tužitelju dosudio jedokratni dodatak na plaću za 2012. , 2013. i 2014. godinu u ukupnom iznosu od 5.400,00 kuna odnosno u iznosu 1.800,00 kuna za svaku godinu sa zakonskom zateznom kamatom kako je to navedeno pod III izreke ove presude.

Sukladno nalazu i mišljenju vještaka odnosno ispravku istog, sud je tužitelju dosudio i iznos od 160,00 kuna na ime razlike terenskog dodatka sa zakonskom zateznom kamatom na pojedine iznose, kako je to navedeno pod IV izreke ove presude.

Prigovor tuženika da se terenski dodatak i svakodnevni prijevoz kući međusobno isključuju je neosnovan. Naime, odredbama KU-a je propisano da se dnevnice i terenski dodatak međusobno isključuju, a isto nije predviđeno u slučaju svakodnevnog prijevoza kući i terenskog dodatka.

Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05).

Nadalje, sud je odbacio tužbu u dijelu u kojem tužitelj traži isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu od 39.576,71 kuna kao i u dijelu u kojem traži isplatu jednokratnog dodatka u iznosu od 1.800,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.7. 2011. godine do isplate, te u dijelu u kojem traži isplatu zakonske zatezne kamate tekuće na iznos od 1.800,00 kn od 15. 07. 2012. godine do 23. 07. 2012. godine, na iznos od 1.800,00 kn od 15. 07. 2013. godine do 29. 08. 2013. godine i na iznos od 1.800,00 kn od 15. 07. 2014. godine do 30. 07. 2014. godine, budući je o navedenom dijelu tužbe već pravomoćno odlučeno u presudi ovog suda poslovni broj Pr-1418/15-53 od 29. prosinca 2017. godine, na način da je sud odbio navedena potraživanja tužitelja, a iz razloga obrazloženih u naprijed navedenoj presudi koja je postala pravomoćna dana 07. siječnja 2019. godine.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.3.ZPP-a, a u svezi s čl.155.ZPP-a, jer je tužitelj uspio u sporu u omjeru od 96,85%, što znači da nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu tužbenog zahtijeva zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi.

Trošak je odmjerjen temeljem važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika razmjerno vrijednosti predmeta spora i u okviru zahtjeva za naknadu troškova.

Trošak tužitelja sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 1.000,00 kuna (tbr. 7/1), troška sastava podnesaka od 27. srpnja 2015., 26. travnja 2016., 03. listopada 2016. , 06. ožujka 2017. (03. ožujka 2017.) u iznosu od 1.000,00 kuna za svaki (Tbr. 8/1), trošak sastava podneska od 03. lipnja 2016. u iznosu od 250,00 kuna (Tbr. 8/3) i troška pristupa na ročišta dana 18. veljače 2016. , 05. svibnja 2016. , 07. prosinca 2017. i 03. lipnja 2019. u iznosu od 1.000,00 kuna za svako (Tbr. 9/1), što ukupno iznosi 9.250,00 kuna.

Tužitelju je dosuđen i PDV od 25% u iznosu od 2.312,50 kuna, a što uz trošak financijskog vještačenja u iznosu od 2.200,00 kuna ukupno iznosi 13.762,50 kuna, dok se dio zahtjeva za naknadom troškova u iznosu od 4.687,50 kuna odbija kao neosnovan.

Sud tužitelju nije priznao trošak sastava podneska od 05. veljače 2016. godine jer je isti nepotreban za vođenje ovog postupka, budući tužitelj u istom ponavlja navode iz podneska od 27. srpnja 2015. godine.

Nadalje, sud mu nije priznao trošak sastava podneska od 03. lipnja 2016. godine u zatraženom iznosu, jer se ne radi o obrazloženom podnesku. Također mu nije priznao niti trošak sastava podneska od 06. prosinca 2017. godine, jer je isti predan na ročištu 07. prosinca 2017., a trošak pristupa na navedeno ročište je tužitelju priznato u cijelosti. Naime, sadržaj navedenog podneska tužitelj je mogao iznijeti na zapisnik na tom ročištu te s obzirom na navedeno trošak sastava tog podneska nije bio potreban za vođenje ovog postupka.

Također mu nije priznao niti trošak sastava odgovora na žalbu jer je isti ocijenio nepotrebnim za vođenje ovog postupka.

Sud je tužitelju priznao zatraženu kamatu na parnični trošak sukladno odredbi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (NN 112/12) po stopi određenoj odredbom čl. 29. ZOO-a, tekućom od dana presuđenja do isplate.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 17. lipnja 2019. godine

Sudac:
Adela Turkalj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 8 dana od dana dostave iste.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Rj/

- presuda nepravomoćna
- vidi upisnik "Pr" - šifra 15
- kal. 30 dana

U Zagrebu, 17. lipnja 2019.

Sudac: Adela Turkalj